

Vita Jamborová

SRDCOVÁ DAMA

MARENČIN PT

VITA JAMBOROVÁ

SRDCOVÁ DÁMA

MARENČIN PT

© Vita Jamborová, 2019

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2019

Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia

www.marencin.sk marencin@marencin.sk

Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.

773. publikácia, 2. vydanie

ISBN 978-80-569-0428-2 (viaz.)

ISBN 978-80-569-0429-9 (ePDF)

ISBN 978-80-569-0430-5 (ePub)

1.

„Som tu preto, aby som vám pomohla.“

Sústredila som sa na karty pred sebou v úprimnej snahe vyčítať z nich odpoveď na otázku volajúcej zákazníčky, či má zmysel začínať si s vlastným šéfom a ako to dopadne.

Je až zarážajúce, koľko žien mi týždenne položí práve túto otázku. Z toho by mal človek dojem, že na každé tri zákazníčky pripadne aspoň jeden muž s istou mierou sexi autority a právomoci, čiže šéf. A či už ho lovia, alebo loví on sám, vždy je tá otázka rovnaká. Oplatí sa?

Úprimne povedané, takmer vždy mi vyšlo, že sa neoplatí, lenže pochybujem, že si niektorá z volajúcich dala povedať.

Aj tentoraz ma karty ubezpečili, že je to zbytočný pokus, takmer nulová šanca, nuž ale... Navyše, pani Katka, ako sa klientka predstavila, podľa kariet veľmi chcela loviť v cudzom revíre.

„Neodporúčam vám to,“ povedala som úprimne svoj názor. „Váš šéf je zadaný, nastali by tu komplikácie, o ktoré, ako predpokladám, nestojíte.“

„Ja viem... že je ženatý,“ odvetila tá s istým vzdorom v hlase. „Ale zdalo sa mi, že by nebol proti.“

Nič nové pod slnkom, nie je prvá a, bohužiaľ, ani posledná. Že vraj zdalo sa jej... Niekedy neviem, ako to vlastne myslia. Prisnilo sa jej to alebo ako? Bolo mi jasné, že to skúsi a že to nedopadne dobre.

„Nie je to dobrý nápad, pani Katka,“ povedala som.

„Ak naozaj stojíte o moju radu, mali by ste na svojho šéfa zabudnúť.“

„Ďakujem, zväžim to,“ povedala a zavesila.

Len som pokrčila plecami, vopred zmierená s tým, že si nedala poradiť. Vždy som sa čudovala, prečo volajú, míňajú svoje peniaze, aby sa napokon utvrdili v tom, že aj tak to chcú spraviť. Veď možno práve preto.

Samozrejme, bola som rada, že volali, napokon, mne za moje služby dobre zaplatili. Len ma to rozčuľovalo. Bola som radšej, keď

mi ľudia dávali zmysluplné otázky a ja som neskôr mala dobrý pocit z toho, že som im možno tak trochu ukázala smer.

Nerada som veštila takto cez telefón. Niet nad živý osobný kontakt s človekom, ktorý potrebuje vašu pomoc. Zoči-voči mi verili viac.

Dala som dole handsfree a prehrabla si vlasy. Ostávala mi už len necelá polhodina služby a budem sa môcť odpojiť. Displej sa však rozsvietil. Nasadila som si na uši slúchadlá a zhrnula karty na jednu kopu.

„Tu je veštkyňa Magdaléna. Ako vám môžem pomôcť?“ povedala som naučenú frázu.

Cítila som chvenie, ako sa zo mňa prenáša tok energie na karty, čo bol stav tesne predtým, ako prichádzajú vízie a pochopenie danej situácie. Lenže namiesto toho, aby som vyveštila budúcnosť ďalšej zákazníčky, ktorá sa predstavila ako pani Janka, premietla sa mi vízia mojej vlastnej smrti...

× × ×

Nevolám sa Magdaléna a fotku, ktorú mám pri svojom inzeráte, som poctivo kúpila vo fotobanke na internete. Nevyzerám ako veštkyňa, aj keď vlastne ani neviem, ako by taká správna veštkyňa mala vyzeráť. Možno ako tmavovlasá teta v šatke so strapcami a s uhrančivým pohľadom na mojej inzerátovej fotke.

Ja som blondínka, ale poďakovať sa za to môžem svojej obľúbenej značke farby na vlasy, nie rodičom. Rodičom som vďačná za dobrovoľne a s láskou odovzdané kvalitné gény, vďaka ktorým som zdravá, múdra a bez zbytočnej skromnosti prezradím, že aj pekná.

Rovnako ako gény som zdedila aj dar veštenia spolu s ďalším „balíkom služieb“. Takto vtipne som pomenovala svoje videnie aury a schopnosť očisťovať od urieknutia, prekliatia a ďalších rovnako milých vecí.

Mám aj ďalší dar, ktorý nebol súčasťou „balíka“, ale zatiaľ sa zdráham prijať ho a rozvíjať. Na niektoré veci predsa len nemám žalúdok.

Moja prababka z matkinej strany bola známa bosorka v jednej malej dedinke na južnom Slovensku, ktorá k svojmu daru prišla náhodou. Táto historka sa v našej rodine traduje už minimálne pol storočia, ak nie viac.

Bolo to ešte pred prvou svetovou vojnou a prababka mohla mať tak desať rokov. V ich dedine zomieral starý bosorák. Hovorí sa, že takí ľudia zomierajú veľmi ťažko, ak nemajú komu odovzdať svoj dar, v jeho prípade možno aj prekliatie.

Nemohol zomrieť, kým to niekomu neodovzdá. A tak sa trápil, sužovaný bolesťami a strachom, že jeho trápenie nebude mať konca.

Prababka Magdaléna a jej kamarátka Ľubica boli zvedavé, čo sa robí v dome na konci dediny a či je pravda, že ten úbožiak nemôže zomrieť a kričí tak strašne, že to počuť až do miestnej krčmy. Prababka vraj cítila, že tam musí ísť, niečo ju k tomu domu ťahalo. Vtedy si myslela, že len zvedavosť.

„Nesmieš mu nič sľúbiť,“ šepkala jej svetaskúsená rovnako stará kamarátka.

„Preskočilo ti? Čo by som mu mala sľubovať? Len nazrieme cez okno, či ho uvidíme, nič viac. Načo by som sa s ním rozprávala? Mamka by ma zahlušili...“

„Neviem, len som začula, ako sa o tom babky pred kostolom zhovárajú.“

„Bud' už konečne ticho!“ zahriakla kamarátku Magdaléna, keď sa priblížili k domu bosoráka.

V dedine ho volali ujo Peter a ako si dievčatá pamätali, bol to zvláštny človek, iný ako všetci ostatní v dedine.

Dedinčania sa báli jeho moci a ak ho práve nepotrebovali, radšej sa ho stránili. Žil sám, pretože sa na okolí nenašiel nik, kto by mu dobrovoľne dal svoju dcéru za ženu. Kolovali o ňom rôzne strašidelné historky, ale aj svedectvá o zázrakoch, ktoré vykonal. Vedel pomôcť, ak bolo treba, ale aj ublížiť, a nik by ho nechcel mať za svojho nepriateľa.

Zvedavým dievčatám teda nebolo až tak celkom jasné, prečo ho teraz všetci nechali zomierať samotného, bez pomoci a bez útechy. Farár mu nechcel dať rozhrešenie, tetky však svorne tvrdili, vraj sa bosorák sám odmietol kajat' a vyspovedať.

Vonku sa už stmievalo a boli si isté, že ich nikto neuvidí. Prišli tesne pod okno a počúvali... Najprv bolo ticho, až po chvíľke naozaj začuli, ako zastenal, najprv potichu a potom stonal čoraz hlasnejšie. Napriek tomu, že sa od strachu skoro pocikali, načúvali ďalej.

„Magduška,“ počula zreteľne moja prababka, keď nárek ustal, „pod' sem za mnou.“

Pozrela sa na kamarátku, ktorá vydesená hľadela na ňu.

„Ako vie, že sme tu?“ zašepkala.

„Ne-neviem...“

„Magduška, pod' sem,“ počuli znova. „Chcem sa napit', podaj mi vodu.“

Spomenula si, ako ju raz mamka priviedla k ujovi Petrovi, aby jej pomohol. Bola vtedy po celom tele vyhádzaná a všetko ju neznesiteľne svrbelo. Netušila, čo spravil, bola vylákaná, len si pamätala, ako niečo ticho šepká a prechádza rukami vo vzduchu okolo nej. Na druhý deň vyrážky zmizli a neostalo po nich ani stopy. Preto teraz vedela, že musí pomôcť ona jemu.

„Zbláznila si sa?“ zapišťala Ľubica tenučkým hláskom.

„Nechod' tam, veď vieš, že sa to nesmie.“

„Len im podám vodu a vrátim sa,“ povedala Magdaléna.

Keď sa po chvíľke váhania ocitla v izbe, kde stála posteľ zomierajúceho, nechápala, ako je možné, že naozaj je tam vnútri a s ním. Rozhliadla sa okolo seba a uvidela krčah s vodou. Našla aj hrnček a naliala doň vodu. Podala mu ho, ruka sa jej trochu triasla, lebo si uvedomovala, kde je a čo robí.

„Ďakujem,“ povedal a pozrel sa na ňu. „Takže to budeš ty, Magduška,“ vravel unaveným hlasom.

Pozerala sa na neho, zvedavá, čo tým vlastne myslí.

„Nemám nikoho,“ pokračoval. „Tento dom a záhrada, role... Nemám to komu dať. Chcela by si?“

„Prosím?!“ nechápala. „Ako to myslia, ujo Peter?“

„Všetko ti to dám, ak chceš,“ povedal, zvláštne pokojný, ako keby teraz dojednával najväčší obchod svojho života.

V skutočnosti to tak aj bolo, ale to Magdaléna pochopila až oveľa neskôr.

„Nemôžem,“ spamätala sa. „Vraj vám nesmiem nič sľúbiť.“

Ujo Peter sa na ňu usmial, zrejme pobavený jej detskou naivitou. Oči mal čudne tmavé a z jeho pohľadu dostala Magda zimomriavky.

„Neboj sa, Magduška, nechcem, aby si mi niečo sľubovala.“

„A čo teda?“

„Chcem len, aby si to odo mňa prijala, so všetkým.“

„Takže oni mi naozaj chcú to všetko dať?“

„Áno, dievčatko, všetko. Chcem len počuť, že všetko prijímaš.“

„Nič viac nechcú?“

„Nie.“

Uľavilo sa jej. Nebude mu musieť nič sľubovať, takže neurobí nič zlé. Rodičia sa zaiste potešia. Vtedy nechápala, aké dôležité bolo práve to „so všetkým“...

Z tejto rodinnej historiky som sa, samozrejme, ponaučila, rovnako ako prababka Magdaléna, z ktorej sa časom stala veštkyňa a liečiteľka. Nikdy sa nič nesmie prijať takzvané so všetkým. Môže to mať rôzne formulácie, ale princíp ostáva rovnaký. „Bez všetkého“ je správna odpoveď.

Toto pravidlo sme ja a moja babička porušili len raz v živote, keď ona preberala dar od prababky a ja potom, pomaly o šesťdesiat rokov neskôr, od nej. Babička odovzdala svoj dar mne, nie mame, ktorá sa ho bála a nejavila ani ten najmenší záujem stať sa ďalším rodinným exotom.

Ja som bola opačný extrém. Ako špongia som nasávala do seba všetko, čo mi mohla povedať alebo vysvetliť. Počúvala som so zatajeným dychom jej rozprávanie o smrti starého bosoráka a o tom, ako sa prababka ujala svojho nedobrovoľného dedičstva.

Pamätám sa, ako som ju držala za ruku, keď zomierala v nemocnici, nie doma – ako o tom vždy snívala.

„Áno, babička,“ šepkala som, neschopná hovoriť normálne, „so všetkým. Beriem to so všetkým.“

Pritisla som si jej dlaň k tvári.

„Dobre, moja, už je dobre,“ povedala babička pokojne.

Pozrela som sa na ňu a videla, ako sa usmieva.

„Babi...“

„Je mi dobre, zlatko, neboj sa.“

„Ale ja nič necítim,“ zapochybovala som.

„Ja cítim, že som voľná,“ povedala starká tichučko.

Už sa nepozerala na mňa, zatvorila oči a odišla...

2.

Volám sa Rebeka. V civile som počítačová programátorka s pohyblivým pracovným časom a s možnosťou občas pracovať doma. Vo firme mám svoju vlastnú kanceláriu, pretože som si ju za tých päť rokov tvrdej driny zaslúžila. Ale radšej pracujem doma, kde ma neotravuje svojou prehnanou pozornosťou Pavol z personálneho. Najradšej by som ho nejako prekliala, ale to, samozrejme, nesmiem. Tieto veci nerobím, aj keď by som mohla. Babička hovorila, že som vraj „čistá“, nemám na sebe nijakú karmu. Tak načo by som si nejakú vytvárala?

Po večeroch zväčša fungujem ako veštkyňa cez telefón a dvakrát do týždňa veštím osobne, ale nie doma. Na tieto záležitosti využívam byt, ktorý mi ostal po babičke. Okrem toho, všetko v tom malom byte dýcha tajomstvami, mágiou. Vždy tam zažívam pocit, že ona je pri mne a radí mi.

Mám tridsaťjeden rokov a momentálne som nezadaná. Dobrovoľne nezadaná, podotýkam. Mój bývalý, Dano, športovec a profesionálny lyžiar, sa ma stále snažil presvedčiť o tom, že so svojimi kartami, vešteckými guľami a jasnovidectvom, som totálne trápna.

Mám taký pocit, že uveril, až keď som mu raz, len tak zo zábavy, vyložila karty, kde mi jasne vyšlo, že má milenkú a že sa zoznámili na jednom spoločenskom podujatí, ktoré usporiadal jeho blízky kamarát. Ďalej, že je to tmavovláska, ktorá má záľubu v horolezectve a miluje mačky.

Keď som mu to všetko, sama prekvapená, vykladala, zbledol, povedal niečo v zmysle, že ho desím, a zavrel sa v spálni so svojím telefónom. Zrejme išiel zistiť priamo od dotyčnej milovníčky mačiek a extrémnych športov, odkiaľ to všetko viem. Bola som taká prekvapená, že som sa nerozčúlila hneď. Mój spravodlivý hnev vzplanul až vo chvíli, keď som ho uvidela vychádzať zo spálne s telefónom v ruke. Keď ho strkal do zadného vrečka džínsov, pozeral sa na mňa. Neviem, prečo som pri ňom nikdy nepoužila svoje jasnovidecké schopnosti. Možno preto, že som

chcela byť „normálna“ a vyvarovať sa tak toho, aby ma môj dar pohltil celkom.

„Vypadni!“ zavrčala som mu do tváre.

No a on vypadol. Myslím, že sa ma bál, a okrem toho aj málo miloval. Veľmi sa ma to dotklo. Tak veľmi, že som dlhší čas nebola schopná takpovediac „otočiť kartu“, musela som odložiť všetky svoje naplánované schôdzky.

V práci som si zobrala dovolenku. Lenže ako si zobrať dovolenku od myšlienok, spomienok a pocitu vlastného zlyhania? Veď som urobila chybu, keď som sa rozhodla nevykladať si karty o budúcnosti. Idiotské pravidlo, ktoré som si určila sama.

Hneď by som vedela, že Dano je v skutočnosti mladá nevyzretá duša (čiže hajzel) a potreboval na svoj duchovný rast a rozvoj mňa. Či sa mi to podarilo, alebo nie, ukáže čas. Ublížil mi však a odniesol so sebou karmu, ktorú bude musieť dlho rozpúšťať, ale to už je jeho vec.

Horšie bolo, že som jeho a tú extrémnu športovkyňu nechtiac prekliala. Odvtedy poctivo pracujem na sebe, aby som odpustila, no a... nedarí sa mi.

Čo je však ešte horšie, stala som sa svedkom vraždy, tiež nechtiac. Navyše nie priamo, ale prostredníctvom vízie, jednoducho som tú vraždu predpovedala jednému chlapíkovi a on si nedal povedať.

Hnevá ma to... Idem z práce domov a stretnem úplne cudzieho chlapa. Mám víziu, vnuknutie, záblesk, tušenie... Jednoducho mu poviem, že by vtedy a vtedy nemal byť tam a tam. Čo urobí? No predsa, nechá sa odbachnúť!

A tým sa to všetko začalo...

Presne po troch dňoch, keď už bol pochovaný, sa mi začal zjavovať jeho duch. Nedá sa povedať, že by som bola prekvapená. Tento dar, ktorý ja osobne vnímam skôr ako prekliatie, som dostala do vienkia ešte predtým, ako mi babička na smrteľnej posteli odovzdala svoje schopnosti. Ona ho nemala, ale prababka ho dostala ako dar od uja Petra. To, že sa u mňa prejavil sám od seba, vraj mohlo znamenať, že k našej rodine neodmysliteľne patrí.

Nikdy som ho neprijala, nemohla som. Mama mi rozprávala,

že ako dieťa som vídavala svojho anjela strážneho. Vraj už ako niekoľkokomesačná som sa niekedy sústredene pozerala hore na strop a usmievala sa. Keď som bola trochu väčšia, pýtali sa ma, čo vidím, a ja som odpovedala, že anjelika. Vraj ma aj skúšali, či si náhodou nevymýšľam, otázkou, či sa teraz nachádza v miestnosti.

Ja si však nič nepamätám.

Prestala som ho vídavať po tom, ako som raz s babičkou a s mamou išla na hrob prababky. Vraj som začala nepričítne kričať a utiekla som z cintorína preč.

Babička prišla s teóriou, že vidím duchov, a na cintoríne to pre mňa musel byť neskutočný šok. Zablockovala som sa a je celkom možné, že ten blok sa vzťahoval aj na môjho anjela strážneho, čo bola, samozrejme, škoda.

Ale predsa len mám jeden zážitok, na ktorý nikdy nezabudnem. S rodičmi sme boli na chate a po návrate domov bolo treba vybaľiť auto. Mala som vtedy možno päť rokov a bývali sme pri veľmi frekventovanej dvojprúdovej ceste. Otec si myslel, že je so mnou mama, a mama si myslela, že je so mnou otec. No a ja som si zmyslela, že prejdem cez tú cestu.

Keď som cez ňu prechádzala, z ničoho nič som okolo seba mala bielu hmlu a počula som niečo ako šuchotanie krídel, inak to opísať neviem. Nieкто neviditeľný ma chytil za sveter a viedol cez cestu. Nevidela som na ňu, ale nechala som sa viesť. Potom ma ten nieкто pustil, hmla zmizla, a ja som stála na opačnej strane a pozerala sa na rodičov, ktorí boli z toho v obrovskom šoku.

Odvtedy som až do smrti mojej babičky nič také nevidela, lenže potom sa všetko zmenilo. Niekedy za mnou prišli, zjavili sa mi ich smutné postavy. Boli farebné, ako keby ešte stále žili, mali svoju auru, lenže aj napriek tomu pôsobili „nehmotne“. Rozdiel medzi živými a mŕtvymi bol pre mňa jednoznačný – tí druhí ma desili. Nezvykla som si na nich ani po rokoch, lenže môj problém bol v tom, že akokoľvek veľmi som ich prítomnosť odmietala, nezmyslili a neprestali sa mi zjavovať.

Tušila som, prečo sa to deje – potrebovali pomoc a ja som

odmietala. Zostávali v našom svete z nejakého dôvodu, ja som im mohla pomôcť, lenže môj blok z detstva ma držal v šachu. Nevieam, čo sa vtedy na cintoríne stalo, nemôžem si vybaviť nič z toho dňa, a to som vtedy mala už osem rokov.

Nikdy to neboli tí istí, vždy odišli, keďže zo mňa cítili môj strach. Dúfam, že nakoniec našli niekoho, kto im pomohol, a tak sa ich duše upokojili. Lenže teraz som vedela, že musím dar prijať, teraz to už bolo nevyhnutné.

Pred dvomi týždňami, než sa to všetko zomlelo, som sa ponáhľala do babičkinho bytu, kde som mala mať stretnutie so svojou pravidelnou klientkou. Nestáva sa mi často, že by som pri náhodnom kontakte mala videnie. Tieto veci, samozrejme, neviem ovplyvniť a vôbec netuším, kto rozhoduje o tom, či nejaké videnie budem mať, alebo nie. Možno sám osud v takýchto prípadoch potrebuje prostredníka, to neviem.

Prekvapilo ma však, že aj keď mi bolo dovolené zakročiť, tomu chlapíkovi, ktorý sa zjavne niekam ponáhľal, som nepomohla.

Pochopila som to o niekoľko dní neskôr, vo chvíli, keď som zočila jeho nehmotné telo, ako prichádza ku mne. Zastal asi dva metre odo mňa – nikdy neprídu bližšie. Nevieam, či nesmú prehovoriť, alebo to nevedia, fakt som to vtedy netušila. Možno im musím dovoliť prehovoriť ja, nikdy som to neskušala.

Keďže som už toľkých odignorovala, nemala som v pláne všímať si ani jeho. Veď to nebola moja chyba, že ma nepočúval. Jasné, veriť čudným slovám nejakej, podľa neho, šibnutej baby sa dalo len ťažko, ale čo viac som mohla urobiť?

„Šibe ti?“ spýtal sa ma vtedy so záujmom, keď som ho schmatla za ruku a prezradila mu okolnosti, pri ktorých príde o život.

„Hovorím vám pravdu,“ presviedčala som ho. „Som totiž všetkyňa. Naozaj sa vám môže stať niečo zlé, ak tam dnes pôjdete.“

„Daj sa liečiť,“ poradil mi s úškrnom a vytrhol svoje značkové tričko z mojej zovretej päste.

„Počkajte...“

Ale to patrilo už len jeho rýchlo sa vzdalujúcej postave. Nestihla som mu prezradiť nijaké podrobnosti, vďaka ktorým by mi možno nakoniec dal šancu.

Ani sa neotočil a veľmi pochybujem, že vôbec veril na veci medzi nebom a zemou. Po troch dňoch však za mnou prišiel jeho duch.

Pozeral sa na mňa, prosil očami, a ja som nemala to srdce povedať mu niečo v zmysle „veď som ti to vravela“.

Po týždni ešte stále nechcel odísť, tak som stratila nervy a zavolala na políciu a nasledujúci dialóg bol, mierne povedané, čudný.

„Viete, som veštkyňa a mala som videnie...“

„Boli ste priamo svedkom tej vraždy?“

„Nie, ja...“

„Pracujete doma?“

„Áno... teda niekedy... Ale čo to má s tým spoločné? Ide tu o vraždu muža a ja som sa ho snažila varovať...“

„Vy ho poznáte? Kto je to? Ako sa volá?“

Keďže som sa snažila vysvetliť, že vražda je vlastne len moja vízia, policajný dôstojník, ktorý sa mi láskavo venoval, samozrejme musel mať pocit, že som blázon. Napokon som to vzdala a zavesila.

Ale ako sa hovorí, žiadny dobrý skutok nezostane nepotrestaný...

Netušila som, prečo stále nechcel odísť. Pochopila som to až vtedy, keď sa mi premietla vízia mojej vlastnej smrti.

Moje vízie neprichádzajú v podobe filmu, ako si to myslia ľudia, ktorí sa nikdy s ničím podobným nestretli. Aj keď niečo také ako film by vôbec nebolo zlé a bolo by to aj oveľa jednoduchšie ako fotky, ktoré sa mi premietajú – taký farebný komiks, len bez bublín, v ktorých zvyčajne bývajú slová.

Sú to útržky a okrem toho, že sú nejasné a ja ich musím lúštiť, niekedy ani netuším, komu odkaz patrí.

Stane sa však, že adresáta svojho videnia stretnem len tak náhodou – niekedy hneď, ale niekedy trvá aj niekoľko dní, kým môžem posolstvo odovzdať ďalej.

Teraz sa to však týkalo mňa...

Scéna, v ktorej idem večer po ulici a mám pocit nebezpečenstva. Otáčam sa na všetky strany, nikoho však nevidím. Pritom cítim

jeho prítomnosť – človeka, ktorý ma chce zabiť. Vo chvíli, keď sa už asi šiestykrát otočím dozadu, vynorí sa odnikiaľ a vrhne sa na mňa. Škrtí ma niečím, čo mi poškriabe krk, a ja strácam dych a život...

Keď sa mi to všetko premietlo, vydesila som sa tak veľmi, že vôbec netuším, ako som vtedy vypla telefón a čo som povedala zákazníkke na linke. Jednoducho som bola mimo, ale nie až tak, aby som nepochopila, že toto varovanie musím brať naozaj vážne a že súvisí s nemým návštevníkom, ktorý sa sporadicky zjavuje v mojom dome a prosí ma očami o pomoc. Ten môj jasnovidný komiks obsahoval aj fotku neznámej ženskej tváre a ja som nejako vedela, že tá žena patrí k tomu mŕtvemu a že je to aj kľúč k všetkému, čo sa v tejto súvislosti stalo a ešte len stane.

Preto návštevník neodišiel a nehľadal pomoc inde, naše osudy boli čudným spôsobom prepojené a teraz ten môj závisel od toho, či správne pochopím súvislosti. Teraz ma mohlo zachrániť už iba to, že konečne po toľkých rokoch prijmem svoj dar a nadviažem spojenie s mŕtvym človekom...

Netušila som, ako sa to robí. Nik sa so mnou o tom nikdy nerozprával – babička ma chránila pred zbytočným stresom a sama som si potrebné informácie nevyhľadávala.

3.

Noc bola otrasná, prehadzovala som sa z boka na bok, snažila som sa zaspáť, lenže hlava, preplnená myšlienkami, mi to nedovolila. Zrejme som si zavarila... Kde sa stala chyba? Zakaždým mi vyšla rovnaká odpoveď: volala som na políciu.

Nikoho iného som nekontaktovala a nie som až taká maniačka, že by som sa rozbehla hľadať pozostalých a vešala im na nos existenciu niečoho medzi nebom a zemou.

Verím na karmu a dokonale mi to dáva zmysel. Možno aj vďaka tomu som už vopred vyrovnaná s mnohými skutočnosťami alebo, inak povedané, vyrovnávam sa so všetkým, čo príde, podstatne lepšie, než keby som o tom nič nevedela.

Karma je vlastne záťaž, ktorú nadobúdame svojimi činmi, slovami, myšlienkami, svojím postojom k iným bytostiam a k vesmíru všeobecne. Našou úlohou na tomto svete je žiť tak, aby sa karma, nadobudnutá rokmi alebo minulými životmi, v priebehu súčasného života rozpustila či sa aspoň zmenšila na našej ceste k dokonalosti a k pochopeniu.

Verím v to, že duša si na začiatku cesty vyberie život, ktorý chce žiť, v ktorom chce niečo zdokonaľiť, niečo odčiniť alebo sa za niečo potrestať. Duša už vopred vie, čo sa stane, a len ona pozná dôvod, pre ktorý si vyberie tú či onú cestu. Náš ľudský osud je daný.

Viem, že názor – *tak to malo byť*, znie príliš osudovo, ale napokon je to pravda. Tento názor sme si vybrali sami. Teoreticky, ak si vyberieme osud človeka, ktorý je celý život chorý a nakoniec zomrie, má to svoj dôvod.

Niektí by možno chcel argumentovať slovami, čo potom ľudia, ktorí ho majú (mali) radi? Odpoveď sa ponúka sama, aj oni si svoj údel svojho času vybrali z nejakého konkrétneho dôvodu. Tým sa, samozrejme, nedajú zotrieť z líc slzy tých, ktorí trpia, alebo ktorých opustil blízky človek. V danej chvíli je to kruté, na prvý pohľad nespravodlivé a človek je bezmocný, chcel by obviňovať, sťažovať sa a donekonečna sa pýtať – prečo?!

Aj keď o karme niečo viem, nezbavilo by ma to bolesti alebo žiaľu. Len mi to dáva zmysel a už sa nepýtam prečo. Pretože je to tak...

Pamätám sa na rozhovor s kamarátkou, ktorá všetko, čo sa okolo nej dialo, prežívala tak veľmi, že prestala mať zo života radosť a cítila už len strach – o svoju rodinu, o svojich blízkych, kamarátov, dokonca o susedov...

Dlho sme sa rozprávali a ja som ju dlho presviedčala, aby sa konečne prestala strachovať, aby neprežívala starosti iných.

„To nejde,“ povedala mi. „Vieš, ako veľmi som sa snažila hodiť všetko za hlavu? Keby som mohla aspoň zaspávať bez toho, aby sa mi všetko, čo som predtým počula, odvíjalo pred očami... Čo som komu urobila, že musím byť taká švacnutá?! Už nevládzem!“

Prezrela som jej auru. Aj napriek tomu, v akom bola stave, jasne som videla, že nejde o nedostatok energie.

„Počúvaj, Janka, veď ty si ako elektráraň, energie máš na rozdávanie.“

„Hm, to teda hej,“ usmiala sa. „S tým som nikdy nemala problém.“

„Potom mám jednu teóriu, zlatko,“ usmiala som sa aj ja.

„Akú?“

„Je to tvoja karma.“

„Prečo?“

„Jednoducho preto, že si možno v minulom živote bola človekom, ktorý kašle na city iných. Možno si sa starala len sama o seba a nič ťa nerozhodilo. Možno si tým niekomu ublížila. Takže v tomto živote si nenormálne precitlivená a všetky problémy iných filtruješ cez seba.“

„To chceš povedať, že som bola zmrd?“

„Hm. Podľa toho, čo vidím teraz, teda podľa dôsledkov, asi dosť veľký zmrd, drahá.“

„Pekné...“

„Ale dáva to zmysel, nie?“

„Čo ja viem? Dobre, možno... to dáva zmysel. Ale čo s tým?“

„Ako hovorí príslušná literatúra, dôležité je pochopenie. Možno čím skôr pochopíš dôvod a prijmeš ho, tým skôr sa niečo v tvojom zmýšľaní zmení a budeš môcť ísť ďalej.“

„Nechceš mi povedať, že zomriem, však?“

„Nie,“ rozosmiala som sa. „Pôjdeš ďalej a už počas tohto života budeš pracovať na tom, aby si svoju karmu vedome odčiniła...“

Takže zo zásady nevyhľadávam príbuzných ľudí, s ktorými sa stretnem, či už cez telefón, alebo osobne. Nemiešam sa viac do ich cesty. Beriem svoj dar ako príležitosť pomôcť niekomu, kto si tú pomoc pýta, nie meniť mu osud. Ten mŕtvy chlap mal svoju cestu a dokončil ju presne tak, ako bolo naplánované.

Prečo som potom mala videnie, pre ktoré je teraz môj život ohrozený ktoviekým? Možno preto, že mojou úlohou je dozvedieť sa, prečo zomrel.

Tým sa však vraciam k základnému problému. Bojím sa prijať ďalšiu časť môjho daru. Ale niečo s tým budem musieť urobiť, a to hneď. Najlepšie ešte predtým, ako sa ocitnem na tej ulici a v tej

situácii, ktorú mi moja vízia ukázala. Predtým, ako mi poškriabe krk slučka, ktorá ma zaškrťí...

V podobnom duchu prebiehala celá moja noc, lenže nepohla som sa ani o milimeter bližšie k tomu, čo bola zrejme moja životná výzva – ku komunikácii s duchmi zomrelých ľudí. Viackrát som sa zamýšľala, ako sa svojho času cítila prababka, keď zistila, čo v skutočnosti znamenal dar odkázaný jej starým bosorákom.

Ako ho dokázala prijať? Musím povedať, že z nej napokon bola vychýrená veštkyňa a liečiteľka. Veď sa musela báť vecí, ktoré z ničoho nič videla, počula a uvedomila si. Keď to zvládla ona, dieťa, nepripravená a neskúsená, tak to musím zvládnuť aj ja!

Žiaľ, takto som sa rozhodla až okolo štvrtej ráno, keď sa noc pomaly končila a začínal sa bežný pracovný deň. Áno, aj pre mňa... Ešte dve hodiny som si mohla pospať, možno aj tri, ak by som sa rozhodla do roboty meškať. Posledná myšlienka, zaevidovaná ešte predtým, ako som zaspala, bola, že videnie mi neukázalo, kedy dôjde k tej mojej avizovanej smrti...

Zobudila som sa o siedmej a cítila som sa, ako keby ma deň predtým niekto zbil – celé telo boľavé, opuchnuté oči a nechcelo sa mi žiť. Len si to už, cica, povedala som si. Možno tvoje trápenie nepotrvá dlho.

Vždy som mala rada svoj vlastný zmysel pre humor. Priznávam, miestami dosť morbidny. Urobiť zo seba človeka mi zabralo veľa času, oveľa viac ako bežne. Keď som prechádzala z kúpeľne do kuchyne, strhla som sa, lebo som zbadala „môjho“ starého známeho ducha. Včera mi dal pokoj, ako keby ma nechcel dráždiť svojou prítomnosťou, a až dnes, keď som sa ako-tak dopracovala k rozhodnutiu dať mu zelenú, sa vrátil.

„No a čo teraz?“ spýtala som sa ho a bála som sa, že mi odpovie: „Meškám do práce.“

Nemá tvár len ticho prikývla a pokračovala v tom, čo vedela najlepšie – stáť a čakať. Mala som z toho husiu kožu. Teraz som sa však duchovi lepšie prizrela. Vyzeral celkom obyčajne, až na to, že pôsobil nehmotne.

Za života si zrejme potrpel na značkové handry, mal ich na sebe. Bol vysoký, chudý a nakrátko ostrihaný. Malé oči, zato

veľký výrazný nos, ďalej obočie, za ktoré by sa nehanbila ani Frida Kahlo, a dlhé úzke pery.

Jednoducho povedané, nebol to môj typ. Ktovie, možno by som zareagovala skôr, keby mi bol o niečo sympatickejší. Ha, vtipné...

Prečo neprehovoril? Ako vlastne komunikuje duch alebo, presnejšie povedané, ako sa komunikuje s duchom?

„Môžeš hovoriť?“ spýtala som sa ho rovno.

„Áno,“ konečne prelomil ticho medzi nami.

„Okej,“ potešila som sa. „Lenže fakt musím ísť do práce.“

Prikývol.

„Čo tak večer? Prídeš?“

Vyzeralo to, ako keby som ho pozývala na rande.

„Prídem,“ znova prikývol.

Pôsobil úplne vážne, z čoho som usúdila, že duchovia vôbec nemajú zmysel pre humor.

„Tak ja teda idem,“ oznámila som mu.

Úplne som zabudla, že na stole mám pripravenú horúcu kávu, schmatla som kabelku, skontrolovala, či mám mobil, a otvorila vchodové dvere. Vykoľajená som si potom neskôr v autobuse nevedela spomenúť, či som tie dvere nakoniec zamkla.

Rada chodievam autobusom, aj keď mám vodičský preukaz typu B a malé pohodlné zelené autíčko. Rada pozorujem ľudí a okrem iného sa aj učím. Sledujem ich aury, emócie. U niektorých hodnotím aj duševný či fyzický stav, tak sa vlastne zdokonaľujem vo svojich schopnostiach a v presnosti diagnostiky.

Má to však aj odvrátenú stránku – vidím energetických vampírov, ich snahu o získavanie energie a triky, ktoré používajú, aby dosiahli, čo chcú. Niektorí svoju obeť rozčúlia, a tak sa nabijú odovzdanou negatívnou emóciou, ďalší nadväzujú očný kontakt (to je klasické takzvané urieknutie), iní začnú rozhovor s úplne cudzím človekom a zahltia ho svojimi problémami tak, že akákoľvek energetická obrana je potom už vopred prehraný boj.

Vampír tieto „odbery“ robí nevedomky, ale napriek tomu presne vie, čo potrebuje, respektíve, čo mu robí dobre. Zakaždým, keď nájde nový zdroj energie, používa trik, ktorý mu ten zážitok sprostredkuje.